

Det är vackert att åldras

Jag kom till Sverige den 17 oktober 1975. Jag är född den 14 augusti så jag var ju väldigt liten.

Under mitt liv har jag varit med om mycket. Tiden i grundskolan gick väl sådär. Jag kände mig aldrig hemma utan ofta utanför gruppen.

Minns så väl när min lärare skulle få mig att förstå att jag inte endast kunde räkna ut talet i huvudet utan även var tvungen att kunna vissa på provet h u r jag tänkte när jag löste det i mitt huvud. För mig var det helt omöjligt.

När jag var åtta år fick jag och min syster reda på att vi skulle flytta till ett helt nytt land med ett helt annat språk, kultur, ja det mesta nytt. Min far hade en hög post inom IBM då och jag fick se otroliga hotell. Också casinot i Monaco, för vi hade sommarhus där. När vi åkte till Korsika hoppade delfiner runt båten. Det var första gången jag såg riktiga guldfiskar, det var helt fantastiskt. Men jag upplevde det inte så.

Så nu när jag snart börjar knalla på den andra sidan och mot slutet tänker jag oerhört mycket på vad mina föräldrar gått igenom. Speciellt min mamma som fick ta så mycket av min fars festande, utlandsresor mm.

Jag var heller inte lätt att ha att göra med. Min mammas oroade blickar, "kan nåt vara fel ", hennes tårar inne på wc. Och jag som barn som endast ville hennes allra, allra bästa och ofta trodde att det var jag som gjort något när min mammas tårar kom.

Idag v e t jag ju att det inte var så. Så under alla dessa år då jag fått se mina egna barn växa upp blir jag så varm i mitt hjärta. Det finaste jag gjort !

Tack att ni finns och påminner mig, och oss, om hur vackert det ändå är att åldras.

Tillägnas alla över 50 år.